

Een Keuze.

werd zelfs blij, het angstige van den nacht was immers weg. En bang voor vallen, voor inzakken, als anders, voelde hij zich ook niet. De zon scheen zoo zacht-geel in den morgen, alle duisternis van den nacht was voorbij; genieten moest hij van het mooie weer.

Toch hinderde hem onder de wandeling steeds meer die koude kale kerel. Daar vóór zijn oogen, tegen het groen aan van de boomen, zweefde hij maar al met hem mee in het woest ronddraaien van het popperige lijfje, waaraan alles zoo bewegelijk was, dat het maar wildweg uitsloeg, als in onhoudbare woede.

Hij wou het verjagen, en ging met opzet naar de beelden kijken, die stil stonden, weerkaatst in het water. Hij telde de huizen aan den kant. Waren er in 't water ook zooveel? Een, twee, drie, vier. Ja, allemaal. Leuk wel, die uiterste punten, waar de daklijnen saamenkomen. Het tweede trilde, door dat die jongen aan den wal met zijn stok in het stille vlak geroerd had. Nu werd het al minder. Maar het wou niet heelemaal stil worden.

God, daar draaide dat kereltje óók weer rond. Al woester. De naakte, gladde armpjes sloegen door de lucht. Nu zag hij het op het water. 't Was toch onzin, 't kón toch niet. Die gedachte aan de droom moest weg. Het kriebelde en liep er met kleine als krakende stapjes maar steeds in zijn hoofd. O, dat gekriek, dat had hij zoo vaak. Zou hij dan gek wezen, of gauw gek worden? En misschien gaan dansen en zingen en woest wezen, of zich willen verdoen? Te water springen, om zich te verdrinken! O, dat water, dat gládde dáár, trok het niet, heel, heel erg? Moést hij er niet naar toe? Daár moest hij in. O God, hij zou er inloopen Weg dan, weg. . . . En dadelijk omgekeerd, holt hij met razende stappen naar huis terug. Als hij dicht bij is, merkt hij al, dat het maar weer angst was. Hij is veel te bang voor doodgaan. Neen, niet dood. Want wat dan? Zou hij dan in den hemel komen of in de hel. Of is er niks? En voor altijd is hij dan van de wereld weg. Nooit ziet hij dan de boomen meer, en de huizen, en zijn moeder niet en de anderen niet. Dat kán toch niet, dat mág niet. Hij

zou ze wel willen aanpakken en vasthouden, dat ze niet weg konden. Want hij wou niet dood, hij wilde léven! Hij was immers gezond, kón zoo maar niet doodgaan.

Hij zou weer langzamer loopen. 't Kwam alles door die beroerde droom. Nu dacht hij er weer aan en daar zag hij het weer, dat kille, blanke lijf, waar de armen woest aan ronddraaiden. God, altijd moest hij denken, altijd, zonder dat hij het wou. Kon hij maar óphouden te denken. Andere menschen denken toch ook den geheelen dag. Maar die schijnt het niet te hinderen. Hij dácht maar, den geheelen dag, steeds over zich zelf. Hij durfde zich kwalijk verroeren. Was er niks met hem? Zou hij niet dit krijgen, dát?

Thuis ging hij dadelijk in den stoel liggen hangen. Tegen de anderen sprak hij geen woord, maar nam stil zijn boek. Lezen, dat hielp nog; maar stil lezen, dan zou hij straks beter zijn.

Maar het hielp niet. Bij alle gedachten over zijn boek, speelde hem toch de droom door den kop, zag hij het kereltje, ofschoon niet zoo helder meer. Zou hij achteruit gaan? Zelfs rustig lezen ging nu niet. Zou hij weer even erg worden als vroeger? Maar dat zou hij niet kunnen uitstaan! O, dat in bed liggen, al maar liggen, weken achtereen. Stellig, hij merkte het wel, hij werd nooit meer beter. Want niets hielp hem. Dat liggen had immers ook niets gegeven, dat was nu klaar genoeg. En hij zou zich doorliggen, dat zijn rug er van stuk ging. O, hij moest er niet om denken. Dát was het juist. Dát zeiden ze hem allemaal. Zeggen, ja, zeggen, vervloekt, die anderen hadden het wel gemakkelijk. Laten ze eens zeggen, tegen één, die een bloedspuwing krijgt: „ophouden er mee”. „Dat kun je best tegengaan”. Dat ging toch ook niet, hé?

Zijn boek had hij uit de hand gelegd. Wat was hij toch ongelukkig! Hij was zooveel beter geweest, van morgen nog bij het aankleeden. En nu opeens niets meer van zijn geluk. Het krabbelde steeds in zijn hoofd, al maar erger.

Languit lag hij nu, het lijf gesteund op de ellebogen. Zou hij wegzakken? Naar be-